

HABOBYGGEN

TIDSKRIFT
FÖR
SLÄKT OCH HEMBYGDSFORSKNING

ÅRGÅNG 14

NR 2

1996

Foto: LARS LINDÉN

Sixten Bengtsson i berättartagen, sittande framför sina leksaker som han haft med sig till Habo. I bakgrunden kan man se ett par av Rune Ekres tavlor.

HABOBYGGEN, MEDLEMSTIDNING FÖR HABO SLÄKTFORSKARFÖRENING OCH HABO-GUSTAV ADOLFS HEMBYGDSFÖRENING.

REDAKTIONSKOMMITTE: INGEMAR KYRKERYD TEL.036-405 65
ARNE OCH INGA WULFF TEL.036-401 88, FOLKE OCH MONICA EKERED
TEL.036-12 20 52.

Ordföranden

har ordet

Bästa läsare.

När dessa rader skrivs har vi kommit in i årets elfte månad. Efter en osedvanligt blöt vår, som försenade vårbruket nästan en månad, trodde väl de flesta, att skörden inte kommer att mogna i tid och att vi måste bereda oss på en dålig skörd. Men höskörden blev bra, trots att den kom igång sent. Höstsåden såg bra ut, medan vårsåden syntes ha tagit allvarlig skada. Men vår Herre såg till, att den repade sig, och på flera håll blev det rekordskörd.

Det har varit en varm oktober, med bara en ordentlig frostnatt. Temperaturen har hållit sig omkring 10 grader hela månaden, och än har inte alla lövträd fällt sina blad.

Nötkreaturen, i vart fall ungdjuren, går fortfarande ute och äter av ett bra bete. Men mörkt om kvällarna har det blivit.

För släktforskarföreningen har oktober också varit en "varm" månad. Vi har gästats av "vår" arkeolog Rune Ekre, som för utom hans förnämliga insatser som ledare för utgrävningarna av Gamla Lödöse, för vilket arbete han utnämnts till hedersdoktor, är en erkänd konstnär. Hans konst visades på biblioteket i Habo.

Samtidigt var en annan hedersdoktor här och visade sina gamla leksaker, som han fått som barn. Denne "unge" åttioåttåriga pojk, Sixten Västgöta-Bengtsson, har en fantastisk förmåga att berätta. Mera om detta har Monica Ekered skrivit på annan plats i tidningen.

Vår almanacka kommer som vanligt ut i slutet av denna månad. Vi hoppas, att den nu liksom tidigare år skall glädja många Habobor här hemma som i förskingringen. Vi tackar Bengt-Inge Svensson, Rune Franzén och Stieg Erland Dagman, som ansvarat för densamma.

Den 9 december är föreningens medlemmar inbjudna av Mullsjöföreningen på Luciakaffe i St. Sigfridsgården, för vilket vi varmt tackar.

Om vårens program kan ni läsa på sista sidan.

Så vill jag tacka er alla för det intresse ni visat vår förening och önskar er alla en riktigt God jul och att 1997 skall bli ett bra år för oss alla. Må 1997 bli det år, då alla krig och andra svårigheter för mänskligheten är förbi och att vi åter kan andas framtidstro.

Ingemar Kyrkeryd.

Sven Ringqvist har skrivit om postrånanaren Jonas Falk och hans kumpan. Det är en intressant och spännande skildring om dessa. Sven berättar med utdrag från Slättängs tingslag om själva rånet, deras flykt och gripande, om domen och avrättningen. Svens farfars far var närvarande, när bilan föll, och denna ögon-skildring har gått i arv från far till son.

Falks grav är ett kärt utflyktsmål, och många är de som besökt avrättningsplatsen och graven, som nästan alltid är blomsterprydd. Att många myter sprids om denna plats och om Falk är förståeligt.

För att allmänheten skall få en saklig redogörelse är denna skrift av stort värde. Vår förhoppning är, att vi skall kunna medverka till att Svens forskning skall kunna publiceras. Tack Sven för ditt förnämliga arbete!

Ingemar Kyrkeryd.

BILDGÅTAN.

Svar på bildgåtan i Habobygden
nr 1 1996.

Bild nr 1: Exenterpress från Ale-
dals nyckelfabrik. Har använts för
att stansa fram nyckelämnena ur
järnplåt.

Bild nr 2: Stenkross. Drevs av
ångmaskin, råoljemotor eller trak-
tor medelst en rem över de stora
svänghjulen. Stora stenar krossades
därvid till exempelvis makadam för
dåtidens vägar.

Bild nr 3: Bänk för fasthållande
av ämne till träskobotten. Skoma-
karen placerade sig vid bänkens
högra sida och trampade med vän-
ster ben ned den vinkelböjda spänn-
armen. Träskoämnet spändes därvid
fast mellan de båda uppstickande
mothållen och kunde urholkas med
ett lämpligt verktyg.

Med dagens nr kommer bilder på två
nya "apparater", lite mindre i stor-
lek än de förra, men på sin tid li-
ka användbara.

Arne Wulff.

Sommarfest i Hembygdsparken 1996

Jag visste det!

Söndag morgon den 18 augusti. Klockan är 04.00. Jag vaknar med ett ryck.

Jag har glömt att beställa glass och ordna glassbox!

Tittar ut genom fönstret. Regnar det? Nej, solen gassar från en klarblå himmel. Och jag har ingen glass!

Jag försöker somna om men alla tankar snurrar i huvudet. Jag undrar om det är något mer som är glömt?

Jag går igenom lördagens förberedelsearbete.

Anländer till Hembygdsgården strax efter kl 9. Aktiviteterna i full gång redan. Ett gäng "killar" håller på och reser tältet och Lena lagar tältduken med **tandtråd!**

Arne C dirigerar. Dags att alla är på plats! Äntligen är allt förankrat och tältet står där. Bänkar hämtas, tvättas och monteras.

Gamla åkvagnar plockas ut och putsas. Husen städas och blommor placeras i fönstren. Vad gjorde vi utan Astrid! Hon tänker på allt!

Leif och jag fixar "hagar" till våra husdjur, som förhoppningsvis skall dra till sig barnens uppmärksamhet. Grisar, ankor och får skall samsas intill varandra utanför Ekeredshuset. Göran undrar var vi skall göra av "koa". Borta vid Pukes lagård passar väl bra, tycker jag. Vilken aktivitet det är i parken! Alla hjälps åt och åtskilliga historier byter ägare den här dagen.

Klockan är 17 och allt är klart!

Min hemfärd går via Sandhem, där jag hämtar fyra stycken ankor. Det är ett väldigt kacklande i bilen när jag åker hem.

Jag hoppar upp med ett ryck. Jag har somnat till och klockan är 7.30!

Dags att köra djuren till parken och se till att inget hänt där under natten.

Hästtransporten utlånad! Typiskt! Det blir att köra djur inne i bilen.

Rolf och jag åker till Karshult och hämtar en tacka med lamm. Vi stoppar ner dem i jutesäckar och kör dem i bilen. Nöden har ingen lag!

Ankor från Sandhem, får från Karshult och griskultingar från Gölhult. Allt är på plats.

Där kommer Stig från Hallebo med sin ko och två kalvar. Och där finns Frida på plats med sin häst Staren.

Vad kul det är med så mycket aktiviteter i parken!

Hoppas nu bara att Haboborna hittar hit till sin fina park!

Klockan är 12. Hantverkarna anländer och installerar sig i stugorna.

Lars Gross skall som vanligt vara i Stena Gustavs stuga och måla i olja.

Gunnar Gustavsson tänder i smedjan och röker stiger upp ur skorstenen.

I skomakareverkstaden arbetar Shantilal Parmar och Karl-Erik Ohlsson täljer i snickarboden.

Per Johansson visar träalster i Ekeredsstugan och Britt-Marie och Sven-Erik Arvidsson, knypplar respektive visar luffarslöjd. Dessutom spinner Iréne Gellerbrant.

Strax före klockan 13 spatserar magister Folke Ekered med hustru Monica in i parken.

Folke är tidsenligt klädd i sin farfars frack och har sin psalmodikon under armen.

Med bestämda steg går paret till den välbekanta skolsalen för att berätta om gamla tiders undervisning.

FESTEN KAN BÖRJA!

Habospelemännen spelar upp och folket strömmar till.

Kaffe dricks, kokt och grillad korv äts.

Köp lotter, 3 st för 10:-, ViviAnne är i sitt esse och kunderna strömmar till och vinster delas ut.

Ellen säljer karameller i strutar och Werdis behöver hjälp med korvgrillen. Folk köper korv ingen frågar efter glass. Vilken tur!

"Hur mycket handmjölkar Stig Ryvallius på 4 minuter?" Gissa och vinn! Det kostar bara 10:- per gissning. Stigs H stämma hörs över parken och nyfikna drar sig undrande mot kon och Stig vid Pukes lagård.

Tittar på klockan. 13.30. Nu är det dags! Där kommer han. Åkande i en sportbil av märket Morgan kommer Nils Holgersson på sin resa genom Sverige. I parken möts han av Selma Lagerlöf och Åsa-Gåsapiga. Folk stannar upp och Selma (alias Irene Gellerbrant) berättar om Hembygdens år 1996 och om nytryckningen av boken Nils Holgerssons underbara resa genom Sverige.

Jag njuter! Musiken ljuder från spelemännen och folk skrattar och ser ut att trivas. Plötsligt börjar spelemännen att gå runt i parken och folket hänger på. I takt med musiken marscherar man till baksidan av Profossbostället, in i tältet och bänkar sig där.

Dags för dagens huvudattraktion.

Claes Astin, från Radio Skaraborg, kåserar "Bland folk och få mellan Vänern och Vättern". I nästan 45 minuter fångar Claes allas uppmärksamhet. Va' kul! Så mycket skratt har jag inte hört på länge!

Nu gäller det: Skall Stig Ryvallius, den f d bankkamreren vid Sparbanken i Habo, lyckas med att handmjölka "Halleboko"? Tänk om hon sparkar bakut eller sätter en fot i mjölkhinken! Klara, färdiga, mjölka! Startskottet går och Stig mjölkar under glada tillrop och kontroll av vår egen Notarius Publicus Kurt Freij.

Många förvånade ögonbryn höjs när man ser resultatet. Drygt 6 liter mjölk!

Vadhållningen inbringade drygt 1 000:-.

Musiken hörs igen och folk drar sig mot Profossbostället. Habo gammeldansare bjuder upp till gamla folklekar och uppvisningsdansar.

En trevlig eftermiddag går alltför fort. Klockan är 17 och vår sommarfest avslutas med andakt i "Salen" under ledning av Lasse Haglund från Svenska Kyrkan.

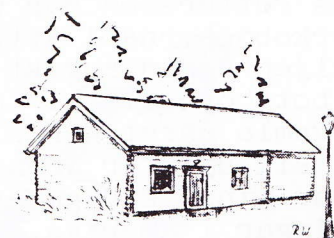
Söndag kväll. Klockan är 01.15. Jag kryper i säng. Nöjd och belåten!

Allt har fungerat bra under dagen. Hembygdsparken är åter städad och djuren hemtransporterade.

Jag somnar gott efter en dag fylld av gemensamt arbete som gav vår Hembygdsförening ett extra tillskott på kronor 9 021:-.

Tack alla som ställt upp och gjort sommarfesten så lyckad!

Maria Lindell-Westmar

**HABO – GUSTAV ADOLFS
HEMBYGDSFÖRENING**

EFTERLYSNING.

I somras fick Ingemar Kyrkeryd ett brev från David L. Skoglund Austin, USA med förfrågan om något eventuellt kände till nå- om hans släkt, som en tid bott i Gustav Adolf.

Vi citerar ur brevet:

-- En utförlig släktutredning angående min fars farmors stora och förnåma släkt från Barkeryd har haft en hittills utforskad västergötlänsk släktutbredning i Gustav Adolf under det förra seklet. Släkten har möjligen lämnat Gustav Adolf och återvänt till Barkeryd eller Anders Jonassons bondgård 1857 hos morfars farmor. Christina Catharina samt en nästan jämn gammal bror Frans Jonas har tillfälligt återkommit till Barkeryd och bosatt sig hos Anna Svensdotters släktingar i Rya, Ekefall och Lunnestorp. Christina Catharina (1829-1926) har tydligen återvänt en annan gång till Västergötland och bosatt sig i södra Ljung liksom ett par besläktade familjer från Rya i Barkeryd.

Christina Catharina har konstigt nog hittat en småländsk make från Nävelsjö utanför Vetlanda. Mors farfar Claus Levin har fötts 1856 i Södra Ljung. Claus Levins far Carl Johan Levin har hört till släkten Sandwall och har dött 1858, ett par korta månader efter Christinas far Anders Jonasson samt Christina Catharinas två yngre bröder. Christina Catharina har omgift sig med en manlig kusin Johan August Johansson (1830-1915) som har varit son till Christina Catharinas moster Stina Svensdotter. Stinas familj har också bott i Västergötland en tid. Stinas make Jonas Pettersson har tydligen följt med familjen Johan August Jonasson till Amerika eftersom Jonas Pettersson har namngivits i kyrkoböckerna i Attica. Familjen Johan August Jonasson har bott överallt i landet och det gamla paret har slutligen bosatt sig utanför Shenandoah, Iowa. De har minst sju generationer av ättlingar i Amerika. Jag är själv svenskättling i fem-

te generationen tack vare Christina Catharina och Johan August. En del yngre syskon till Christina Catharina har möjligen stannat i Gustav Adolf och jag blir mycket tacksam för en liten släktinsändare på medlemsbladet angående familjen Anders Jonassons vidare öden."----

David L. Skoglund
1806 W. 37th St.
Austin, TX 78731-6135

Ur husförhörslängderna från Gustav Adolfs socken 1838-1861:

Anders Jonasson född 19/5 1805 i Barkeryd och hans hustru Anna Svensdotter född 6/11 1809 i Barkeryd kom till Gustav Adolf 1839 med sina fyra barn: Helena (Christina?) Catharina 5/9 1829, Frans Johan 6/9 1831, Sven August 14/5 1834 och Anders Gustav 4/12 1836.

I Gustav Adolf föddes ytterligare fem barn: Johannes 11/7 1839, Inger Maria 7/3 1842, Hedda 31/1 1835, Otto 23/2 1848 och Mathilda Charlotta 12/11 1851.

Familjen kom först till torpet Hallan, 1843 flyttade man till en backstuga under Hjerphult. 1844 bosatte man sig i Krämarskog, 1847 i Qvarnekulla. 1853 återfinns familjen i torpet Sjöstugan i Simonstorp.

1857 dog Anders Jonasson och sönerna Johannes och Otto i rödsot. Helena Catharina återvände till Barkeryd 1849.

Anders äldsta dotter kallas Helena Catharina i Gustav Adolfs kyrkböcker. Detta är fel förnamn. Vid dopet i Barkeryds församling bär hon namnet Christina Catharina

SKRÖNA ELLER FAKTA?

Nedanstående alster har Ingemar Kyrker-
ryd fått från Länsmuseet i Skara.
Det har enligt anteckning på bladet in-
sänts av J. Möller, Korsberga år 1936.

I ena sjösocken, änta da va i Habo hæl-
ler i Gustava, sulle di ha gjut ena kör-
keklåcka. Di hade fått te säk en klåck-
gjutare, å han hade en skeckeli gesäll,
å di bægge börja strax å ställa igång
mä arbet.

Män så en da hetta mästarn på å ro över
te öa (Visingsö) för te se hure dant
dar va, å ätter dän dan velle-n ente
bli darirå utan for dit bå titt å tätt,
så gesällen han feck bå mura gjutom å
forma te klocka.

Mästarn han bara kom å titta te-t allt
iblänn. Dä sullå vurt ett grannt kven-
folk på öa sum han lära förgapat säk i,
å ente va go-te å bli ifrå.

I alla fall så feck gesäll allt i årning
så själva gjutinga kunne börja å malmen
smältas. Han sa te mästarn um-et, så
han sulle veta å väre teress å järe ju-
tinga.

"Jaha, smällt du, ja kåmmer la", sa han
å for te öa igen.

Gesäll han hov malm i gjutommen, kölla
å fura på å smälte, å va dä le hade-n
hela dän stora klockesmältan i årning
te å släppa i furmen. Män ingen mästare
kåm.

Många mänskor va mä å sulle se på gju-
tinga, bå förnäma å gemena. Å så geck
dä timme ätter timme, å dän smälte mal-
men dän glindra å braga så vackert i
gjutommen, å alla töckte di att dä va
nåt unnerlitt å grant å se på, sum dä
mä va.

Te slut börja gesäll å bli ängsen å
orolir för att dä sulle bränna bort för
mö utå malmen så dän ente sulle tu te,
om han sulle hållas smälten allt för
länge.

Då frågte di gesäll um han inte kunne
gjuta klåcka själver.

"Jo, Gu kan ja dä, män ja tört ente för
mästarn", feck di te svar.

Å så titta alla ätter mästarn å bara
vänta, å tia den geck. Män när han ändå
ente kåm, repa gesäll te sista slut mo
te säk å sa.

"I Jessu namm gjuter la ja klåcka. Dä
får gå mä mäk hure Gud vell"

Då ble dä rörelse ivalemä folket. Ena
förnämer fru ho sprang in-te gjutommen
å kasta i en stor gullring. För se ho
hade hurt dä, att dä ente sulle väre
nör konst å få klang i klåckera bara di
ente va för snåla um gullt.

Å så släppte gesäll på malmen å dä vel-
le ente te mer än ett hånagrep i ena
järnstång. Malmen dän forsa ner i fur-
men å dän föllde säk änna te brädden, å
folket di stoj sum di hade vurt stumma
å vevoxna ve jola å såj på å röle inte
på vitöjat en gång.

Å så va klåcka gjuten, män ingen mästa-
re kåm dän dan å ente dän andre häller,
så gesäll han feck säk ju lite ro å vi-
la, för-se klåcka ho feck lovena svarna
i furmen hæljest skämde dä klangen.

När mästarn äntelia kåm sättane sa-n
ingenting um gesälls gjuting, utan nör
klåcka va taen ur furmen hjälpte-n te
lite mä putsing å ställde mä aent sum
sulle jåras ve-na. Män te öa dä höll-en
på mä å fara likadant sum förut.

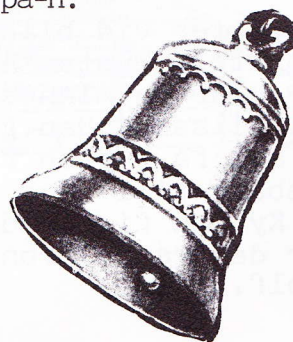
Gesäll han toj säk ente å-n, utan skötte
säk å va muner i sett arbete. Män så
äntelia nör klåcka va kläppater å teres
å hänga upp, då va ju mästarn mä, för
så snart ho va upphängder sulle ho prov-
ringas, å dä va-n ju förveten te å få
höra.

Män nör provringninga ble, då ble mä-
starn grömmer i suna, så di ble rädda
för-n lite vann, å gesäll han dro säk
unnar å låste in säk i sett rum för-se
klåcka hade en klang så vacker, så en
sulle ai hurt maken. Nör allt va över
rusa mästarn iväj sum en garning för-te
å få taj i gesäll, män då mota di-n å
sae att um han sulle in te-n, sulle-n
gå näken å ente ha en trå på säk fö-di
va rädda att han sulle ha nåt vapen å
döa-n. Då töckte mästarn att han åt-
minstone kunne få ha skjorta på säk, å
dä feck-en lov te te slutt.

Män hure dä va så hade-n hatt ena öx
gömder i skjorta, å dän högg-en i huvet
på gesäll så han do på fläcken.

Sena inna han ga säk å, å hänar, båra-n
blu i klåcka så dän granne klangen ble
skämder.

Å hure di skave på klåcka å leta ätter
fläcken, så va dä juj att nōnn va go-te
å få rätt på-n.

SLÄKTTRÄFFEN MED BJELKEBOSLÄK- TEN DEN 16 JUNI 1996.

Det var en strålande sommardag, när vi samlades i Fagerhus, vi som var ättlingar till tvilling-systrarna Lovisa och Christina Jonasdotter födda i Bjelkebo 1827.

Ett femtiotal personer hade hör-sammat inbjudan. Först samlades vi runt kaffebordet.

Sture Bjelkåker hälsade välkom-men samt informerade något om släkten. Christina gifte sig och blev kvar på gården, under det att tvillingsystern Lovisa gif-te sig med Karl Johansson från Abbarp. Deras dotter Hanna blev 101 år.

Enligt uppgift skulle Västergår-den i Bjelkebo varit i släktens ägo från 1696 till 1932, då sis-ta ägaren dog.

Så presenterade vi oss familje-vis. Det var roligt att finna släktingar, som man ej sett på många år, kanske aldrig när det gällde de yngre.

Efter en stunds trevlig samvaro bröt vi upp. En bilkaravan drog ner till Bjelkebo, där vi samla-des utanför det gamla huset, där våra förfäder bott.

Först ställde vi upp för fotografering, varefter vi av nuvarande ägaren, Sune Pettersson, blev in-bjudna att gå husesyn. Huset hade på senare år genomgått modernise-ring och tillbyggnad, så vi som varit där förr kände inte igen oss.

Nu följde en promenad genom Bjel-kebo bl.a. ner till Bjelketorp, där Christina Campbell nu bor. Enligt osäkra uppgifter skulle några av våra förfäder ha bott där på 1700-talet.

Vidare gick vandrigen förbi fle-ra gårdar bl.a. den som kallas "Öbo-Karls". En man som kom från Visingsö har bott där.

Vi samlades åter vid bilarna för en färd upp till Gustav Adolfs kyrka. Där står en minnessten ö-ver Zakris Nilsson. Han gick till kungs för att få kyrkan flyttad från Fiskebäck till dess nuvaran-de plats. Kyrkan fick sedan sitt namn efter dåvarande kronprinsen, Gustav Adolf.

Christina Jonasdotter från Bjel-kebo gifte sig med Johan Nilsson från Långhult. Hans farmor var dotter till Zakris Nilsson. Hon levde tills hon var nästan 90 år. Dödsorsaken var ålderdomssvaghet.

En reporter från Jönköpings-Posten mötte upp vid stenen och tog en bild av den äldsta och den yngsta medlemmen i släkten.

Efter ett besök i kyrkan och för-samlingshemmet återvände vi till Fagerhus, där middagsbordet var dukat.

Rolf Petterssons barnbarn under-höll med pianomusik, och Sture Bjelkåker och Alf Magnusson be-rättade ytterligare en del om släkten.

Åttioåttåårige dottersonen till Christina Jonasdotter, Einar Bengtsson, berättade om sin barn-doms somrar, som han tillbringa-de i Bjelkebo. Bl.a. berättade han om när han gick till affären i Källebacken och handlade och hälsade på hos sin moster "Lotta", som bodde i en lägenhet där.

Där stod en hink med vatten med en skopa i köket. Han påstod, att han aldrig druckit så gott vatten som då. Troligen var han varm ef-ter att ha sprungit uppför backar-na från Bjelkebo.

Vidare berättade han om hur han som sjuttonåring cyklade från Göteborg till morbrodern i Bjelke-bo.

Sven-Erik Mattiasson avslutade vår trevliga sammankomst.

Karin Hansen

I forskarrummet i Habo biblio-tek finns ett häfte sammanställt av Sture Bjelkåker inför släkt-mötet i Bjelkebo 16 juni 1996. Här kan man läsa om gårdarnas och dess invånares historia. Två släkttavlor finns också med. Den ena med Anders Persson som stamfader. Han var född omkr. 1670 i Bjelkebo.

Den andra över Nils Werres släkt. Denne var född omkr. 1641. Dessa två släkter blev så små-ningom befryndade med varandra genom giftermål.

"TORPVANDRING" VID 1900-TALETS BÖRJAN.

Bland torpinventerarnas anteckningar, vilka finns i förskarrummet på biblioteket, finns även utdrag ur Isak Johanssons minnesanteckningar angående de torp och torpare, som han minns från seklets början.

I det utdrag vi här citerar berättar han om när han för första gången fick följa med sin far till Ekereds utskift i norra delen av Gustav Adolfs socken.

- Första gången jag såg vår lilla skog där borta på "Allmänningaskiften" var när jag fick följa med far dit. Det var väl när jag var så där nio eller tio år. Vi åkte efter vår gamla mähr, Volga, och jag tyckte, att resan var väldigt lång.

De flesta stugorna på allmänningen var kvar då.

Vi åkte förbi Bössekärr och fortsatte sedan på en liten väg genom endast skog.

Första stället vi kom till var "Sotare-Klasa" Skogslund, som låg på Ruders allmänningsskifte. Det låg nog ungefär tre kilometer norrut från Bössekärr. Här bodde då Sotare-Klas och hans gumma.

Nästa ställe var Barnebäcken. Här hade legat två stugor, som båda var borta nu. Skogsmarken tillhör Bränninge.

Så gick vägen på bro över en bäck, det var väl Gagnån. Ett litet stycke nordväst därom på en kulle låg en stuga, Noltorp, på Lilla Fiskebäcks skog. Här bodde "Målarns Jon". Hans rätta namn var enligt brandförsäkringsboken Johan Jonasson.

Så åkte vi över ett stort område kalmärk, där det en del år tidigare hade varit skogsbrand.

Längre bort på den så kallade Ekebergsskiften låg två stugor, som kallades Krängeryt, men de hade också ett finare namn, Sveaborg. Här bodde Ester Andersson med sina föräldrar. Hon hade två flickor. När de var så stora att de skulle gå i skolan, fick de flytta till Södra Hallebo och hyra en stuga där. Det fanns förr något som kallades hemortsrätt, och det var i Habo på grund av att stamästigheten var Ekeberg.

Närmaste stället till Ekereds skogsskift var Risaved, vilket låg sydväst om vår skift. Här bodde Petter i Risaved och hans gunna "Risa-Vesa". Vi åkte först dit och där fick vi tjudra vår mähr. Petter hade varit Ekereds skogvaktare

och bland annat sett tillså att ingen högg olovandes i vår skog. Han följde med oss och visade skogen och pekade ut, var gränsstenarna fanns.

Vi följde sedan med honom hem till Risaved. Det var på hösten, och de höll på att ta upp potatis. Jag fick med mig några potatisar hem.

- De kan bli så stora som mina knytnävar, sa Petter och la ihop bägge knytnävarna.

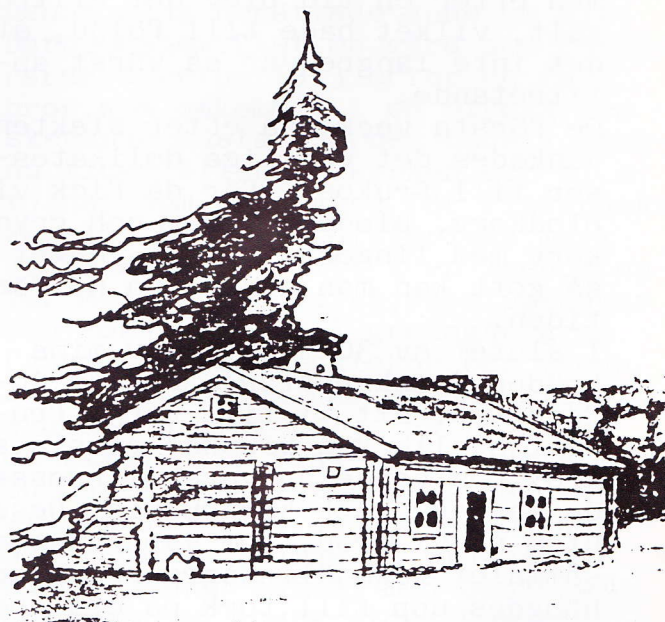
Vi odlade dem några år. Det var nog någon sorts fabrikspotatis.

På hemresan gjorde vi ett uppehåll vid Skogslund och gick in i stugan, och far pratade med Sotare-Klas och hans gumma. Hon visade kort och talade om sina vuxna och utflugna barn.

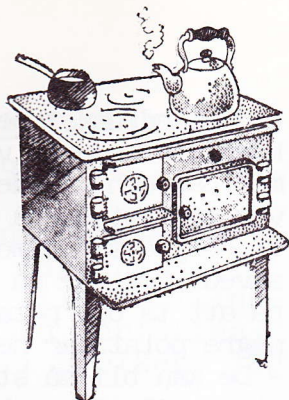
Givetvis var vi också på hemresan inne i Kronogården i Lilla Flittered hos Morbror Johan och hans hustru Ellen. Vi blev som vanligt där undfägnade med mat. De bodde då i den gamla stugan. Den låg på motsatta sidan av vägen, bara ett par meter och knut mot knut till den gamla stugan, som senare har flyttats till Hembygdsparken i Habo.

Ja, detta blev ju ett "berättarprat" om ett minne från barndomen, ett "mellanstick" i förteckningen om de gamla ödestugorna.

Isak Johansson
från Västra Ekered.

MATHÅLLNINGEN PÅ EN HABOGÅRD PÅ 1930-och 1940- TALET.

Att arbeta på en bondgård var förr i tiden mycket krävande, när de flesta arbetsmoment måste utföras utan maskinhjälp.

Arbetsdagarna var också mycket långa. Redan vid sextiden måste man stiga upp för att man skulle vara klar med mjölkning och övriga lagårdssysslor till klockan åtta, när mjölk bilen brukade komma.

Innan morgonarbetet i lagården började, fick man i all hast dricka en kopp kaffe eller te samt äta en brödbit eller en skorpa. I förväg måste därför någon, för det mesta mor, ha tänt i järnspisen och satt på vatten och kaffe.

När lagårdsarbetet var överstökad, var det frukostdags. Frukosten bestod alltid av lagad mat t.ex. av kokt eller stekt potatis samt fläsk och löksås eller äggröra. Slaktade gjorde man hemma på gården, men eftersom man på den tiden inte hade några fryskboxar, måste man salta ner fläsket i stora träbaljor. I början var fläsket mycket välsmakande, men efter en tid blev det alltför salt, vilket hade till följd, att det inte längre var så värst ap- titretande.

De första veckorna efter slakten vankades det verkliga delikatesser till frukost, för då fick vi blodkorv, blodpannkakor och grynkörv med lingonsylt till. Något så gott kan man aldrig få nu för tiden.

I slutet av 30-talet blev mina bröder frisksportare, och då införde de, att vi till varje frukost skulle äta kruska, en slags gröt bestående av vetekli, krossade havregryn och kärnrussin. Dessutom åt vi bröd, som var bakat av sammalet rågmjöl. Några brödkakor hängdes upp till tork på ett spett över spisen. Detta bröd var mycket gott och var säkert mycket nyttigt för tänderna.

Det var inte säkert, att frukosten var klar, när jag skulle gå till skolan. Då brukade mor krossa kokt potatis och blanda i smör och gräddesamt lite salt. Till detta fick jag smörgås och mjölk. Detta var mat som var både god och mätande. Som matsäck till skolan fick jag med mig smörgåsar och mjölk eller saft, precis som alla mina skolkamrater. Ofta bytte vi sedan smörgåsar med varandra. Underligt nog tyckte vi alla, att kamraternas smörgåsar smakade bättre än dem man själv hade haft med sig.

Hemma på gården arbetade man efter frukost ett par timmar, varefter det var elvakaffedags. Arbetade man hemma eller i närheten av gården, samlades alla kring köksbordet. Då vankades det kaffe, te eller mjölk, och till detta serverades vetebröd och skorpor. "Fina kakor" förekom bara, när vi hade främmande arbetsfolk.

Om det var någon som arbetade med att plöja eller med något annat arbete lite längre bort från gården, måste man gå dit med en kaffekorg. Någon termosflaska hade vi inte. Istället hällde mor kaffet i en vanlig glasflaska, vilken virades in i ett tjockt lager med tidningspapper. Ofta var det min uppgift att "gå med elvakaffet", och då gällde det att sno på, så att kaffet inte hann att kallna. Man fick ändå lov att gå försiktigt, så att man inte snubblade och slog sönder kaffeflaskan.

Vid ett-tiden var det tid för middagsmålet, vilket bestod av kött eller fisk samt potatis och sås. Några råa grönsaker serverades aldrig. Fisk åt vi varje torsdag, för på torsdagsförmiddagen kom alltid fiskbilen. En mycket god fiskrätt som mor brukade laga till var ugnstekta kolja.

Till varje middag fick vi efterrätt, vilken för det mesta bestod av fruktmos eller kräm. Sommartid fick vi ibland filmjölk eller långmjölk. Någon gång fick vi något som kallades för ölsupa, en slags välling med iblandad svagdricka. Det var faktiskt godare än det låter.

Söndagsmiddagarna bestod för det mesta av stek eller köttbullar, vilket var lite festligare än vardagsmaten. Till efterrätt på söndagarna fick vi ofta kräm eller soppa med äppelringar och katrinplommon. Ibland på hösten gjorde mor en synnerligen god äppelkaka, till vilken serverades tjock grädde.

Klockan fyra eller halv fem var det tid för eftermiddagskaffe. Till detta brukade vi få smörgåsar med pålägg.

När kvällsmjölknigen var överstökad, och kreaturen hade fått sin skötsel, var det dags för kvällsmat. Denna bestod vanligen av gröt, mjölk och smörgås. Gröten kunde antingen vara kokt på havregryn, mannagryn, rågmjöl eller risgryn. Självt gillade jag inte gröt, varför jag oftast nöjde mig med mjölk och smörgås. Ingen försökte heller att tvinga mig att äta gröt, och det har jag alltid varit tacksam för. På lördagarna kokade mor alltid risgrynsgröt, så att det också skulle räcka att göra risgrynspudding av till söndagskvällsmat. Detta var något som även jag åt med stor förtjusning. Med lite god sylt till smakade det nästan lika gott som ostkaka, vilket alltid vankades, när det var kalas. Ibland gjorde mor Ris à la Malta i stället för risgrynspudding, och det tyckte vi alla mycket om. Man blandade då risgrynsgröten med mycket vispad grädde och vaniljsocker, och naturligtvis skulle det vara hallon eller jordgubbssylt till. En verklig delikatess!

Egentligen var det synd om "fruntimrena", som skulle behöva hålla på med kvällsmat och disk till långt fram på kvällen.

Att vi "karlar" skulle hjälpa till med hushållsarbetet var det aldrig tal om.

Aldrig någonsin behövde vi gå hungriga från bordet, inte ens under krigsåren, när många varor var ransonerade.

Folke Ekered

TRE TREVLIGA TRÄFFAR.

Rune Ekre, av oss Habo-bor mest känd som ledare för utgrävningarna i Kyrkestan och som chef för Lödöse museum, har i höst återvänt till sin förra hembygd för att visa upp en annan sida av sin talangfulla person.

Den 12 oktober öppnade konstnären Rune Ekre en uppskattad tavelutställning i Habo bibliotek. Ett 20-tal tavlor med motiv huvudsakligen från Bohuslän väckte stort intresse bland de talrika besökarna.

Den 14 oktober på kvällen inbjöd Habo Släktforskarförening och Kulturnämnden i Habo till en verklig toppenkväll. Utställningslokalen på biblioteket var mer än välfylld då Rune Ekre berättade om sitt måleri och Sixten "Västgöta-Bengtsson" visade sin leksakssamling och kåserade om människor han mött under sina inspelningsresor.

För Rune Ekres konstnärskap har säkert barn och ungdomstiden i Habo betytt mycket. Redan tidigt fängslades han av hembygdens natur och det ständigt skiftande ljuset över Vättern. Hemmets varma religiositet och färgspelet i målningarna i Habo kyrka har också inspirerat Rune till gripande tavlor med sakrala motiv.

Den 26 oktober på förmiddagen fick vi ännu en gång möta Rune Ekre och Sixten Bengtsson i biblioteket i Habo.

Denna gång berättade Rune om sitt barndomshem, Eket, en gård som föräldrarna övertog 1913 efter en farbror, som omkommit i en olycka med skenande hästar. Gården hade i gångna tider tillhört kyrkan och bl.a. tjänat som prästgård för Fiskebäcks kapell. På denna historiska mark växte Rune upp mitt i en leende natur med vätterutsikt, vitsippshagar och körsbärsblom. I granngårdarna fanns vänliga människor och många lekkamrater. Man var en hel liten skara, som slog följe på mornarna på vägen till Fiskebäcks skola. En härlig lekplats var stranden vid Domsand med bad på somrarna och skridskoåkning på vintrarna.. En och annan batalj med bankeryds-ungdomar på andra sidan Domneån satte krydda på tillvaron.

forts.på sid.13

UPODLINGSCONTRACT.

Uprättas ånyo och de gamla Contractet dödas. Wi hemansägare uplåta till D.Faxe att för sig hustaru och Barn under följande wilkor få bygga och odla på vår skogskifts norra ände in till Sveån beläget neml.

1: Till hus och hägnader får D.Faxe efter anvisning af oss både hugga samt odla på den jord norr om den lilla gångstig som går till Starbrohult ifrån Sveds intaga.

2: Den fälla som ståkhuggaren huggit och anorderat sig till på 6 år som tog sin början 1803 tillfaller detta upodlings Contractt 1809 utan Widare befattnings och skall hägnaden bibehållas utan wedergjældning detta heman.

3: Lämnas D.Faxe Sex frihetsår hwilka taga sin början 1807

4: Tillåtes D.Faxe börja byggand nästa Somar och wara förbunden sedan hafva uppsikt ,att intet olofligt hygge sker på vår skogskift wid hus och arbets och fördrags förlust aldeles derifrån ledig om något olofligt hygge på vår skog sker ehwad namn det hafwa må.

5: Efter frihetsårens slut skall D.Faxe årligen betala i 12 år 2 Riksdaler om året, efter denna tid får wi med hwaranan öfwerenskoma, dessa 2 Riksdaler Riksgjældsmynt betalas hwarje år till midsomardagen.

6: Ifrån alla onera af hwad namn det wara må frikiöper wi oss Skioгарps åboer aldeles kronoräntor eller hwad som helst.

7: Såwida D.Faxe och dess barn wis skickelighet och beskedelighet samt fullgiöra hwad här anfördt är skola de wid dess wilkor wara bibehåldna til dödedag fram före någon annan

Sålunda beslutit ware som länder til obotelig efterlefnad. Ärindras att wedebbrand tages af torr och sönad skog och utan afsyning.

Detta bestyrkes af våra namn af Siogarp d.1 Dec. 1806

Johannes Hansson, Sven Pettersson Anders Nilsson, Johannes Andersson ägare af Siogarp.

Till witne. Johannes Settergr. i Kiernekulla, Anders Håkansson i Baskarp

Med ofwanstående Contractt förklarar jag mig nöjd.

Daniel Faxe.

Kort sagt:

Faxe får bosätta sig, bygga och odla på Sjogarps utmarker på Svemon mot att han håller ett öga på sjogarpsböndernas skog och hägnader i området. Sker någon åverkan på skogen mister han sina förmåner.

Irene Gellerbrant.

När man läser ett sådant här papper, blir man genast nyfiken och börjar undra. Vem var Daniel Faxe? Var kom han ifrån och hur gick det sedan för familjen på torpet?

Med hjälp av Habo kyrkböcker kan man plocka ihop en liten historia.

Daniel Faxe föddes 1755 i Falla. Föräldrarna var Lars Andersson och Maria Petersdotter, båda från Bjälkebo.

Daniel var gift två gånger. Första gången med Cajsa Pettersdotter död 1790, och andra gången med Stina Pärsdotter född 1762 i Daretorp. Med första hustrun hade han barnen Lars 1778, Anna-Cajsa 1783, Johannes 1787 och Stina Lena 1789. De tre första var födda i Bäckebo, men Sara Lena i Bjälkebo. Med hustru nr2 fick han sedan Petter 1792, Johanna 1793, Stina Kajsa 1796, Ulrika 1798, Fredrik 1800, även dessa var födda i Bjälkebo. Till sist kom Carl Fredrik född 1804 i Gagneberg.

Till Gagnebergs torp kom familjen 1802.

1806 flyttade de så till det nya torpet, Sjogarps skog. Med var barnen Stina Kajsa 10 år, Ulrika 8 år, Fredrik 6 år och Carl Fredrik 2 år.

Daniel fick inte leva så länge på det nya torpet. Den 27/2 1811 dog han 58 år gammal av bröstfeber.

Änkan bodde kvar på torpet till 1829. Barnen flyttade hemifrån en efter en, till sist var hon ensam kvar, skriven som fattighjon. Efter 1829 återfinns hon i en backstuga i Baskarp, fortfarande som fattighjon.

Monica Ekered.

SPARSAMHET ÄR EN DYGD.

På "den gamla goda tiden" var man tvungen att vara sparsam, ännu mer än vad vi är i våra dagar.

Irene Gellerbrant har bland gamla papper hittat följande COURS (turordning) för Jönköpings Tidning år 1831.

COURS

För Jönköpings Tidningen år 1831.
Nedanskrifna Hemman emellan i Hvarje vecka.

Kjemparp från Söndagen till Måndags afton
Kyrkeryd från Måndags afton till Onsdags afton
Kråkeryd från Onsdags afton till Torsdags afton
Stora Kjerr från Torsdags afton till Fredags afton
Kjernekuila från Fredags afton till Lördags afton då Tidningen skickas till Sjogarp och der samlas; förmodandes att intressentskapet war för sig actar Tidningen för smuds och sönderrifning.
Kostnaden som uppgår till 1 Riksdaler och 40 Skilling belöper på hvarje 1/9 del 9 skilling och 10 Rundstycken Banco som till under-tecknad betalas.

Kämparp den 15 Mars 1831

Da.Fr. Bruno

forts.från sid.11

Efter studieåren i Jönköping lämnade Rune Habo, men återvänder då och då till våra bygder. I Habo finns gamla vänner och glada barndomsminnen.

Så var det då Sixten "Västgöta-Bengtssons" tur att berätta. Trots sin höga ålder och skröpliga ben har Sixten Bengtsson haft den stora lyckan att få behålla sitt klara intellekt och sin fantastiska berättar-förmåga. I över en timme satt vi åhörare helt trolldbundna. Historien började i den gamla släktgården, där förfäderna bott i många generationer. Vid en reparation av boningshuset upptäckte man, att huset vilade på en gammal stenåldersgrav.

Opdom. Jönköping den 10 December 1840.
Borgmästare och Råd.

Till Salu:

Hos N. E. Rundström: så väl preßade samt litograferade Bistit-, Invitations- och Notifikationskort, af diverse mönster. Sortimentet är ännu ej efter önskan; men som en större rekvistition i dessa dagar förväntas, mågar detsamma rekommenderas.

Ytterligare inkomna gentila Papp-arbeten, af mindre slag, hos

S. Lyfren.
I min butik är nyligen inkomna diverse Galanterivaror, såsom Glas-, Brons- och Pläterarbeten, Pirater, Rappar, Platina-Rampor och Svampar, Cigarrfödrar, fina Glasögon och Borg-netter, Spegelglas, Diamanter, Engelska Synålur och Sarar, alla slags Parfumerier, Urdelar, Sågblad och Hysveljern; äfven finnes Bombasin, Sammet, Lull, Linon, Kasting, Silkes- och Bomullswantar, Siden och Hornknappar i nypaste mönster samt diverse varor, påsande till julklappar, till de billiga gaste priser.

M. v. Sage.
En Lanterne magique, af mindre sorten, i fullkomligt skick, med tub och 12 st. fina oljemålningar på glas, passande till julklapp för barn, är till salu uti Hr N. E. Lundströms bokhandel, hvarest spekulant härå kan om priset öfverenskomma.

Wadra Petsaker, påsande till julklappar för barn, hos

W. O. Kruckenberg.
Hos undertecknad finnes Hvete, Råg, Ärtor, Malt, Korn, Hafre, Rinsfrö, Potatis, Hvete- och Hafremjöl.

Carl Weisner.
God Sommar-ost, Prest-ost, Hvitkål samt Sadesbrännvin hos

J. v. Weßberg.
De å f. d. Krofiska tomten i Westra förstaden befintliga effekter, bestående af äbyggnader, ett större parti gammalt Timmer, Bräder, Taktegel, Sten, m. m., äro till salu. Närmare underrättelse derom och om de limiterade priserne erhållas af

A. Wiström.

Julannonser ur "Jönköpings Tidning" 1840.

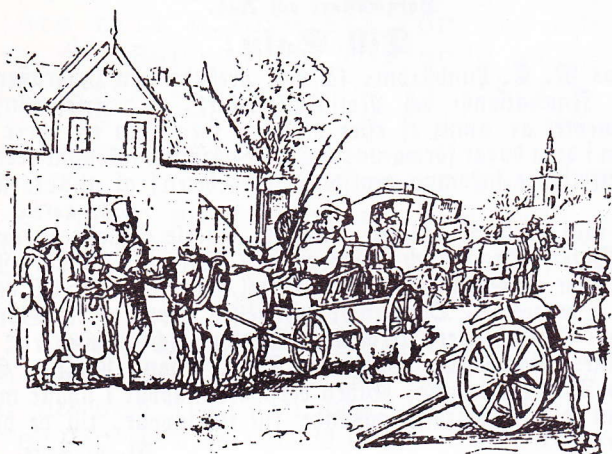
Den ena historien följde den andra i en jämn ström. Vi mötte förfadern, som blev riksdagsman och gubben, som var storsamlare och möblerade sitt hus med tomma asfalttunnor. Vi fick veta, hur tingshuset i Binneberg räddades åt eftervärlden och hur det gick till vid en radioinspelning i Skövde inför SM på skidor 1952 och mycket, mycket mera.

Ett råd till er, som missade dessa intressanta träffar: Glöm inte bort att Sixten Bengtsson har skrivit många böcker om Västergötland och västgötarna! De finns säkert att låna på biblioteket.

På biblioteket finns också videoinspelningar från dessa träffar.

Monica Ekered.

VAD KOSTADE DET ATT "GÅ PÅ KROGEN"
I HABO FÖR 200 ÅR SEDAN ?

Prislista för gästgivargårdar i
Wartofta härad 1796:

Måltid bestående av husmanskost,	
2 rätter utom dricka	5 sk
Dito 3 rätter	6 sk
En kanna dubbelt öl	3 sk
En dito sämre	2 sk
En dito svagdricka	1 sk

Kammare och säng över nat-	
ten med rena lakan	2 sk
En eldbrasa	1 sk
Ett behållet ljus	1 sk 6 rst
Ett mindre dito	1 sk
Ett lispund gott hö	5 sk
En kanna hafre	2 sk
En kärfve långhalm om	
ett lispunds vikt	3 sk
Ett lispund hafrehalm	4 sk
Wagnsmörja för wart hjul	3 rst
Ett höns	2 sk 6 rst
Ett tjog ägg	5 sk
Ett skålpund smör	5 sk
Dito ost	3 sk
Ett skålpund torrt kött	2 sk
Ett skålpund fläsk	3 sk
En kanna salt	3 sk
En kanna fin hackelse	6 rst
En kanna söt mjölk	2 sk
En kanna sur mjök	1 sk

Gästgivaren var skyldig att tillhandahålla dessa varor. Fattades något riskerade han böter.
 (Ur Wartofta härads dombok 1796)

1 kanna=2 stop, 1 stop=1,3 liter
 1 skålpund=0,425 kg
 1 lispund=8,5 kg
 1 riksdaler=48 skilling.
 1 skilling=12 runstycken

Ett dagsverke för en dräng betalades med 13 sk år 1800 enligt boken "Vad kostade det?" av Lagerqvist-Nathorst-Böös

En reseräkning inlämnad av lantmätare Pehr Nyland efter förrättat storskifte av byn Kyrkeryd 1796.

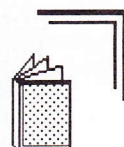
Skjutspenningar för tvenne hästar från Grimmestorp till Kyrkeryd,	40 sk
(2,5 mil à 16 sk milen)	
En resedag	32 sk
Tvänne dagar på stället	
à 24 sk	1 riksd.
Återresa, skjuts	40 sk
Uppehälle	32 sk

(Ur Wartofta härads dombok 1796)

Monica Ekered.

ETT LITET TIPS !

Vår trogne medarbetare, Bengt-Inge Svensson har i sommar öppnat ett antikvariat på söder i Jönköping. En verklig guldgruva för den läsintresserade.

Postadress: Tubberedsvägen 26, 566 34 Habo
 Butik: Björngatan 17 A, 553 37 Jönköping – Tel. 036-34 04 70
 Mobiltel. 070-748 83 25
 Öppettider: Månd.-Fred. 13.00–18.00. Lörd. 10.00–13.00
 Andra tider efter överenskommelse

Köper och säljer: böcker, boksamlingar, vykort, äldre dags- och veckotidningar, småtryck, broschyrer m.m.

HABO FÖR 150 ÅR SEDAN

UTDRAG UR 1846 ÅRS SOCKENPROTOKOLL

I Januari beslöt sockenstämman utse entreprenör för transporten av de 40 tunnor (6 kubikmeter) havre som stämman tidigare beslutat ge till hjälp för de nödlidande i Uppsala, Stockholms och Västerås län, vilka drabbats av svår missväxt.

Havren skulle tas ur sockenmagasinet vid Gustaf Adolfs kyrka och transporteras till Kronomagasinet i Jönköping.

Gästgivaren Anders Petter Svensson i Bränninge avgav lägsta budet: 3 tunnor och 23 kappar havre (5,5 hl) och fick uppdraget. Entreprenören skulle hålla med erforderliga säckar och betala kontrollanten, magasinshörsändaren Håkan Andersson i Ulvestorp, som skulle medföra transporten, 2 Riksdaler Riksgäld.

Magasinshörsändaren skulle på egen häst medföra 2 tunnor havre för att kompensera den havre som sjunkit ihop under transporten.

Kronorättaren Johannes Gustavsson i Klingekärr inlämnade redovisning för försäljningen av porthuset på Fiskebäcks kyrkogård och uppsättande av nya portar därstädes.

Porthuset hade försålts till Anders Petter Svensson i Bränninge för 21 Rdr. 12 Sk. Rg. Den nya porten kostade 13 Rdr. 12 Sk. samma mynt. För besiktning av detta och annat arbete på kyrkogården erhöles Committerade tillsammans 7 Rdr. Rg.

Behållningen 1 Rdr. Rg. beslöt sockenstämman skulle tillfalla Habo Kyrkocassa och överlämnades kontant till Kyrkvärden Carl Gabrielsson i Holmen för att å kassan bokföras.

I mars hade till sockenstämman inlämnats skinnen av en gammal räva, som, enligt intyg av Johannes Larsson, Anders Johansson och Anders Gustavsson i Munkaskog, blivit fångad i sax av Drängen Johan Håkansson. Öronen jämte vidhängande nedre delen av ena benet avskars, och då vittnena ansågs tillförlitliga, tillstyrktes skottlönen.

Vid sockenstämman i Maj beslöt man att förnya kontrakten med följande hantverkare: Bengt Rosenqvist skulle fortsätta med underhållet av remmarna till kyrkklockorna.

Johan Lantin skulle se till att kyrkuret fungerar och Anders Gabrielsson i Munkebo skulle fortsätta att tillverka likkistor till Fattighuset.

Nämndemannen för Gustaf Adolf, Isak Månsson i Amurliden hade begärt entledigande från sin befattning och detta hade beviljats av Wartyfta Härads Vållofliga Tingsrätt i Slättång. Sockenmännen av Bondeståndet hade av denna anledning inkallats till valförrättning i Gustaf Adolfs sockenstuga. Striden stod mellan Anders Magnusson i Långhult och Johannes Ringqvist i Gullskog.

Anders Magnusson vann med röstsiffrorna 11 - 8 och skulle, med detta protokollsutdrag försedd, infinna sig på första dagen av nästa Ting i Slättång för att avlägga domareden.

I augusti hade skolstyrelsen till sockenstämman inlämnat Reglemente för skolundervisningens bedrivande i socknen. Detta innebar följande:

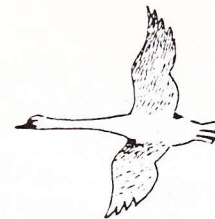
Två behöriga lärare skulle anställas. Socken skulle indelas i 8 läsrotar. Undervisningen skulle vara ambulerande, så att varje lärare skulle bedriva undervisning på 4 olika ställen, 2 månader på varje ställe med början 1 september.

Till lärare antogs dels Organisten Sven Johansson som varande fullt kompetent, dels Seminaristen Jöns Sjölin. Båda skulle erhålla full lön i enlighet med Kungl. Majestäts Nådiga Stadgar angående Folkundervisningen. För att få ihop pengar till lönekostnader beslutades att varje i församlingen mantalsskriven person skulle betala en avgift på 3 Sk. Banco, avgiften skulle indrivas av Rotemästarna. För att så småningom bilda en behövlig skolkassa skulle dessutom för varje termin och för varje barn som begagnade undervisningen en inskrivningsavgift på 12 Sk. Banco. Detta gällde barn till Hemmansägare - Brukare och Arrendatorer. Övriga betalade nedsatt avgift.

För det kommande året beslöts att till de fattigas underhåll utge hjälp i form av mjöl. 40 fattighjon med familjer skulle tillsammans erhålla 448 lispund. (1 lispund = 8.5 kg)

VÅRENS PROGRAM

SLÄKTFORSKARFÖRENINGEN

29 januari kl 19.00. Årsmöte i Församlingshemmet:
Kalle Lindqvist kåserar.

26 februari kl 19.00 i Församlingshemmet:
Fil.dr. Bengt Berglund berättar om Sättersfors bruk
och järnframställning.

4 maj kl 10.00: Vandring med Leif Jansson.
Samling vid Ljunga Motell.

21 maj kl 19.00: Kyrkogårdsvandring vid Habo kyrka.

HEMBYGDSFÖRENINGENS program är ännu inte klart. Det
kommer att tryckas senare i "Det händer i Habo"

OBS! Mullsjö genealogiska förening inbjuder till en
träff i St.Sigfidsgården den 9 december 1996
kl 19.00

REDAKTIONEN ÖNSKAR LÄSARNA EN GOD JUL !